

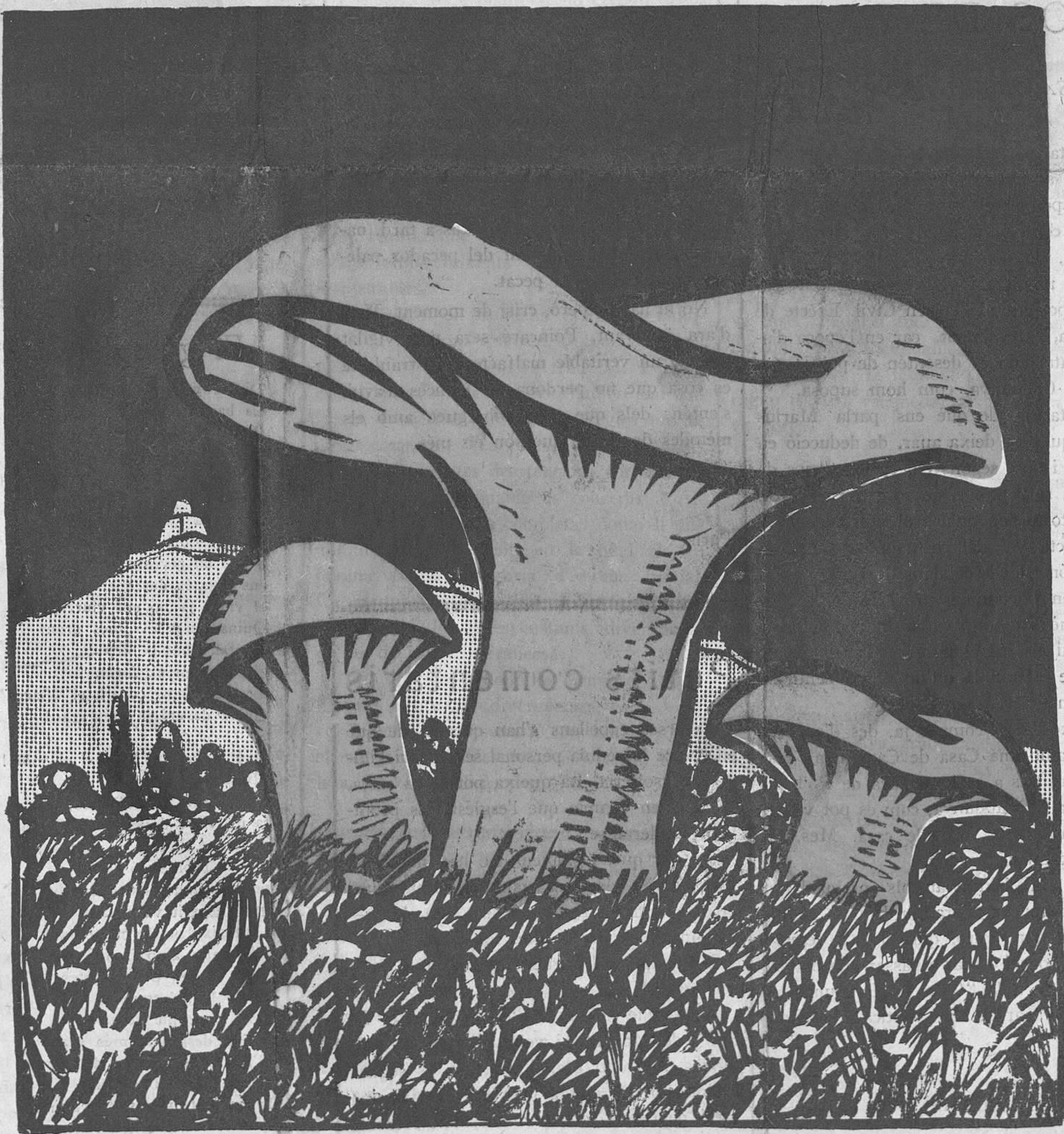

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA
Aquest número 10 cts. per tot arreu
 NUMEROS ATTRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR
 (Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
 TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
 Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

FRUITA DEL TEMPS
 Els bolets, que cada any van més escassos. Es una raça que es perd.

L'Ibsen de Sant Andreu

Irònicament, en to mofeta, s'anomenà així, un temps, pels "snobs" de la nostra literatura, l'Ignasi Iglésias.

— L'Ibsen de Sant Andreu!
 Ja hagués volgut l'Ibsen ésser estimat a Noruega com ho fou i ho és Ignasi Iglésias pels obrers de Sant Andreu.

Aquests han perdut un amic, un company, un germà, un defensor, quasi un pare. Per això els expresso el meu condol.

Al mateix temps, però, els felicito per la grandiosa manifestació amb què l'acomiadaren al cementiri.

Va ésser aquest un acte veritablement impressionant, inoblidable.

S'han fet dignes de la distinció, amb què els ha honorat l'eminent dramaturg, escollint l'ombra de llurs xiprers per arrecerarse i reposar eternament.

El de Sant Andreu és el cementiri més al Nord de la ciutat. Mort i viu, l'Iglésias enarbora el mateix programa. Sempre avant! Sempre amunt!

La terra d'aquesta barriada treballadora, que ja era sagrada per la suor dels obrers, ho serà, demés, ara, per servir les despulles del poeta.

Iglésias no ha volgut ésser enterrat allà baix, a Casa Tunis, al cementiri dels rics, sota els marbres on jauen els cossos dels farsants i dels botiguers de Barcelona.

Ell vol dormir gronxat pel soroll dels torns i dels motors, acaronat pel cant de les filadores i les teixidores dels foubourgs de la ciutat.

Així voldria descansar també jo. En companyia tan bona, em trobaria com entre la meva família.

Quan se'ns mor un ésser estimat, sembla que el cor se'ns parteixi pel mig. Una meitat és enterrada i l'altra resta sango-nent, degotant sang i plor.

Que la part que resta viva, ho sigui per al record de la part morta; per a vibrar, bategar i alenar per a ella.

ANGEL SAMBLANCAT

El cas Harold Horan

Felicitem aquest míster, que tan gros rebombori i tan forta polseguera ha aixecat a Europa, darrerament.

Es un gran periodista i un gran home a l'entendre.

I tenim el gust de dir i proclamar això, quan tothom corre al darrera a míster Horan i se li tira a sobre.

Els periodistes que a París no volen amb ell tractes, no serveixen ni per cirar-li les botes, ni per netejar-li les sabates.

Aquests senyors el millor que poden fer és callar. Que mengin i que callin.

La policia francesa tampoc ha estat a l'altura. Es policia i prou.

Però, i les altres autoritats? Fa pena, veritablement.

Harold Horan ha batut un "rècord", procurant-se i publicant el text del pacte naval franco-britànic.

Periodísticament, d'això se'n diu un èxit. Des del punt de vista de la pau, ha prestat un excel·lent servei a la humanitat.

Si hi ha funcionaris al Quai d'Orsay, que venen els documents secrets per dòlars, pitjor per a França.

A nosaltres, per assegurar la pau i contrarestar les maniobres tèrboles de la diplomàcia, tots els procediments ens semblen bons.

Salus populi...

porten la paleta com a arma, Sabater és veritablement l'as.

Tot Montparnasse el coneix per l'home que ven més. 5.000 francs per mes? I fins més enllà i tot! Els compradors fan cua al taller.

Cosa estranya, en ple París, en el bell centre del modernisme, en el propi cafè de la *Rotonde*, on Modigliani exposà les primeres teles cubistes, les bruixes i els dimonis ultraciàssics de Sabater segueixen els compradors de pintura moderna. Diguem el mot: el triomf de la tècnica.

Sabater és un deixeble, verament aprofitat, dels clàssics espanyols. I quant a tècnica, ¿què hi ha de més sòlid que l'escola espanyola del bon temps?

Un dia (casualitat), vaig fer d'intèrpret. Un representant d'una gran il·lustració anglesa ("The Sketch") vingué, en ple cafè, a demanar-li permís per reproduir un quadre i sol·licitar-lo perquè els fes composicions exclusives.

Deixeu-me que afegeixi que aviat, ben aviat, caldrà constatar el sorollós èxit que tindrà l'exposició que prepara a Londres.

EL PERILL NEGRE

Que Déu nostre senyor alliberi totes les repúbliques de republicans com Poincaré.

Aquest bon home, que semblava haver deixat darrera la porta de l'escala, la malignitat que li és habitual, acaba d'encabir, en el projecte de pressupost de finances per a 1929, dos articles que permeten, amb un subterfugi qualsevol, fer possible novament la invasió de la França per la gent de sotana i hàbit.

El terrabastall ha estat verament formidable. L'home de 1914, l'home del Ruhr, continua essent el mateix. Ara es disposa a esmenar, i àdhuc desglossar i tot, si convé, els dos articles incriminats. Massa tard, naturalment. El penediment del pecador palesa la naturalesa del pecat.

No hi haurà, però, crisi de moment. Mes, d'ara endavant, Poincaré serà més vigilant que no un veritable malfactor. La traïdoria és cosa que no perdona un francès d'avui, s'entén: dels que no combreguen amb els mètodes de força, que són els més.

ANTONI PENA

París.

Petits comentaris

Diversos capellans s'han queixat de que en treure la cèdula personal se'ls cobri l'impost de solteria. La queixa potser és justa, si es té en compte que l'església els prohibeix mullerar-se.

Clar que, legalment, no han matrimoniat, però... de bona gana pagaríem l'impost de solteria si poguéssim, com ells, tenir una dona per a totes les feines.

Molts que no paguen dit recàrrec, prou canviarien!

Ja cal que es preparin els llegidors d'"El Sol", de Madrid, si volen digerir les cròniques de Josep Pla. Així i tot, és segura la indisposició el dia que els serveixi una ració de pets i rots, paraules molt corrents en les cròniques i llibres del turiferari del senyor Cambó.

Pla, com "Xenius" perd la seva personalitat literària en passar el Rubicón.

PONCELL

Diàleg dels desco-neguts

LA FIRA DE LES VANITATS

—Tothom parla d'Ignasi Iglesias.

—Fins els que no n'haurien de parlar.

—Els que no n'haurien de parlar? ¿Perquè?

—Perquè l'havien oblidat quan vivia.

—Sí, no brillava massa.

—L'havien allunyat del teatre; als cartells privaven quatre autors que no interessaven a ningú, no hi havia empresari que *reprisés* les seves obres.

—En canvi, avui...

—Avui tothom és amic d'Ignasi: els que en vida pretenien arreconar-lo, els que li deien cursi, els que blasraven d'ell perquè estimava el poble.

—Però ara deuen haver-se penedit dels seus passats errors. I això sempre és bo.

—No; ara són amics d'Ignasi Iglesias per vanitat. Pensen que la llum gloriosa del mort els il·luminarà a ells, que mai no han tingut llum pròpia, que han viscut sempre apagats.

—Digui, doncs, que aquest món dels escriptors és com un safareig.

—Sí, però com un safareig d'aigües brutes i corruptes.

—I no n'hi haurà algun de sincer?

—Pocs. La majoria, amb el seu culte a Ignasi Iglesias, no demostren més que la seva vanitat. Tot aquest amor que ara ha nascut a l'entorn de la figura d'Ignasi Iglesias, que hauria d'ésser sagrada, no és altra cosa que vanitat, vanitat de la més baixa. Es llueixen amb la memòria d'Ignasi Iglesias, s'hi fan aplaudir.

—Així el pas d'Ignasi Iglesias haurà estat estèril?

—No, perquè rera seu ha deixat un poble. I aquest poble sí que l'estimava de debò.

ANDREU BOSCH I BADIA

El gran desastre

Diumenge passat ploraven els barçistes contristats.
Redeu de Déu, quina penal, fracàs darrera fracàs.
Semblava que el nostre poble passés un trànsit fatal, semblava que una tragèdia passés sobre el nostre cap, o que un revés de fortuna ens dugués desesperats; el viure ja no era viure.
Quina desgràcia més gran! I, total, dues pilotes entrades en un forat, total dos gols contra el "Barça".
Quina desgràcia més gran!

Què hi farem? Es així el poble!
Molta gent no té ni pa; li rebaixen les soldades; fa un viure desesperat; no en té ni cime de cultura; hi han problemes socials; pesa damunt nostre una ombra que l'esperit va cegant i tot això no és cap cosa.
S'ho mira amb fredor de glaç. Però passen dues pilotes i el poble, desesperat, plora l'enorme desastre.
Quina desgràcia més gran!
N'hi ha que ploren de gana, falten llits a l'hospital; hi ha institucions de cultura que fan vida vergonyant, i, en canvi, el passat diumenge, a Les Corts de Sarrià, mig milió de pessetes, almenys, es van recaudar.
Redeu de Déu, quin desastre!
Ens anem civilitzant!

FLIC

El zepelín i els francesos

En llegir certs diaris francesos sembla que el viatge transatlàntic del zepelín alemany hagi estat un veritable fracàs.

¿Però no és cert que el dirigible sortit d'Alemanya vers Nova York hi ha arribat feliçment?

—Cert — diuen els crítics francesos — però els passatgers han tingut molt de fred als peus.

La pròxima vegada, els alemanys, sempre pràctics, milloraran encara els zepelín instal·lant-hi calorífers.

—Això no és tot—afegeixen els crítics—. Els passatgers han sentit el mareig de l'aire que no és més agradable que el mareig de la mar. A més a més, estaven estrets i no podien fer cap mena d'exercici.

El mareig és certament una cosa enutjosa, però aquells que tenen la desgràcia de marejar-se poden quedar-se a casa: res més fàcil. Quant a la manca de lloc no és tampoc gens difícil d'arreglar: estem persuadits de que als nous zepelíns, que es construeixen, hi haurà un dancing, un tennis i un jardí d'hivern.

—I, encara, insisteixen els crítics, aquest dirigible ha perdut molt de temps pel camí... Adhuc un accident l'ha obligat a navegar durant varies hores a mercè del vent!

Tot això, tanmateix, el que prova és que el zepelín no es veu obligat a estalviar el seu temps ni la seva essència i que un accident, ni que sigui greu, no l'emmena forçosament a la catàstrofe... Adhuc és meravellós que una nau aèria pugui reparar els seus accidents en plè Atlàntic.

—Això no hi fa res—diuen els crítics—, s'està molt més segur a bord de la *Illa-de-França*!

Evidentment... Però s'està millor també sobre un zepelín, que al menys arriba, que no sobre avions que no arriben mai.

En fi, és difícil de trobar un motiu raonable, entre els crítics que neguen l'èxit del zepelín i que l'anomenen, per exemple, el "Ilimac de l'aire".

No cal dir que els diaris de l'altra banda del Rin reproduïen, en bon lloc, aquests sarcasmes fàcils. Hi veuen el senyal d'un malhumor que no deixa de plaure'ls, car, la millor prova de l'èxit, són precisament les murmuracions dels rivals.

—La meua obreta serà un èxit...—deia

un autor— Ho endevino per la ganyota que hi fan els meus enemics.

Fóra, evidentment millor, en aquests afers, prendre exemple de l'organització i dels remarcables esforços que hi han aportat els alemanys.

ECOS DE PARIS

LA CASA DE CATALUNYA

El scatalans, dels quals se'n troben arreu del món, si bé no són gent nòmada de veritat — perquè els agrada el confort — i són, per contra, viatjadors i aventurers incansables, no són menys sensibles al comunisme reduït: al de societat amb reglaments dipositats al Govern Civil. Efecte de la política, naturalment, car en l'època d'ara cap català no es desentén de política — de la de Catalunya, com hom suposa.

Els catalans, de què ens parla Marius Aguilar quan es deixa anar, de deducció en deducció, i que, segons ell, en els temps de bullit són susceptibles de sorgir, fins i tot, com capostots en qualsevol indret com en el "districte V" del cosmopolita Stambul, aquests són aquells catalans de l'edat de ferro, el tremp dels quals provenia de les lluites en què s'aguditzava la individualitat... Als d'avui els cal el nombre, l'ajuntament tot el que esfumi la unitat per a sentir-se com volen ésser.

Per això París compta ja, des d'aquesta setmana, amb una Casa de Catalunya" (estatuts dipositats a la prefectura de Policia). La política de Catalunya, com es pot veure, s'eixampla, arrela fora de casa. Mes, aïllats!, els catalans perden.

Seguint així, ben aviat sols ens quedaran els estafadors per a brandir ben alt la iniciativa catalana. Però, què hi fa!, sempre tindrem el consol d'anar a passar una horeta, vora l'estufa, a la "Casa de Catalunya" i delectar-nos parlant de política...! Estem en 1928!

EL CONQUISTADOR

Es un home ros de bon pèl, que els col·leccionistes catalans coneixen bé: Daniel Sabater, "el pintor de les bruixes".

De tots els milers de persones que vénen a la conquesta de París, sobretot dels que

La setmana internacional

EL PACTE KELLOGG I L'AMERICA DEL SUD

El pacte Kellogg, la que hauria pogut ésser bella idea, ha quedat reduïda a zero. No podia ésser altrament, tenint semblants padrins.

Kellogg!..., bella personalitat digna del llapis de Benigani, per la seva seriosa comicitat.

Fins a la data, cap Estat de l'altra Amèrica, de la conseqüent, no ha donat la seva adhesió al pacte signat a París. Raó obliga: hi ha massa Estats tributaris de l'imperialisme ianquí — Cuba, Panamà, Costa Rica, Nicaragua, el mateix Mèxic...—

Però els pops de Washington no es resignen: hi ha orde donada a tots els ambaixadors que exerceixen en les repúbliques Sudamericanes perquè facin pressió sobre els governs respectius.

Quin serà el resultat? No deu oblidar-se que en el darrer Congrés panamericà, celebrat a l'Havana aquest any, no va poder-se alçar ni tan sols una veu contra al cinisme del president Coolidge, en afirmar que Nordamèrica estava sempre a punt per a garantir i fins i tot imposar — si calia — la llibertat de totes les nacions americanes.

Diguem, però, que ara no és qüestió de dir "mentiu" a la cara d'un home, qui la té de ferro, sinó de deixar-lo morfondre fent ús, indefinadament, del silenci.

Els Estats d'occident creuen, encara que no de debò, que res hi fa el silenci de l'Amèrica de parla espanyola, mes Washington pensa que és com un veritable cop de punyal en el seu cor, davant del món.

... Que la ferida deixi escolar tota la sang que ha engreixat la doctrina de Monroe fins equiparar-la al més abjecte dels imperialismes: la sotmissió de fet a l'Amèrica del Nord dels Estats aparentment independents de l'Amèrica del Sud.

L'AFER HORAN

En començar deiem que el pacte Kellogg hauria pogut ésser una bella idea. L'afèr Horan ens prova que la seva bellesa s'emparenta amb la nullitat fins confondre's-hi. Els signants del pacte es senten tan poc segurs pels fràgils lligams d'aquest, que les dues principals potències occidentals, França i Anglaterra, s'escarrassen de debò per forjar-se una ajuda mútua. Car el pacte o acord naval entre la França i l'Anglaterra, segons el que la premsa *Hearst* ha precisat mercès a la desinvolta manera de prendre's-hi del senyor Horan comportava una mena de petita aliança. La França, avui dia la més forta potència militar de terra, hauria ajudat i sostingut les pretensions navals britàniques com a contrapès del sosteniment que Londres hauria donat a França contra la política expansionista a tot drap que practica el feixisme per sostenir-se i tenir raó d'existir.

Això, tothom s'ho pensava, però ningú no ho sabia. La diplomàcia secreta encara va remenant la cua.

¿Qui podrà dir-nos el resultat del viatge que els actuals capdavaners de l'Estat espanyol feren a Roma? ¿Qui ens estendrà davant dels ulls els lligams que junyeixen la nació magiar — la de l'Orthy, naturalment — a la política internacional de Mussolini? Cert que, amb tot això, no es toca, ni de lluny, els privilegis de l'Oncle Sam...

I no és que les cancelleries no en sàpiguen res!

Estiguem tranquils. Cap redactor de la premsa *Hearts* no posarà preu, com fou el cas del compromís franco-anglès, a semblants documents. Car els Estats Units, i avui són ells els que menen la política europea, més que ningú, no temen més que una cosa: que l'Europa els talli la cresta.

A. P.

ALSÀCIA

Les darreres eleccions cantonals de la República Francesa, que varen celebrar-se el segon diumenge d'octubre, han donat el triomf, a Alsàcia, als candidats autonomistes. Això demostra ben a les clares, malgrat tots els optimismes oficials, quina és la voluntat del poble alsacià.

La França oficial — i una gran part no oficial també — s'entossudeix a considerar aquest territori, recuperat amb motiu de la victòria, com una província més, i pretén desvirtuar la realitat amb sofismes i ocultacions.

La seva indignació contra la presència tangible d'aquest problema és més gran encara, perquè el problema de minoritats ètniques no havia estat plantejat fins ara a la veïna república en una forma categòrica que demanés una solució definitiva i immediata.

I si no s'havia plantejat ho creiem degut solament a motius accidentals: d'una part, a què l'administració francesa s'ha desentrotllat generalment sobre una base de justícia i d'igualtat, i, per altra, a la forta hegemonia que París, amb honoros títols, ha exercit sobre tota l'extensió del país. Sembla, de totes passades, que, amb l'universal desvetllament de les consciències nacionals, l'unitarisme francès toparà, d'ara en avant, amb creixents dificultats i esculls insuperables.

A Alsàcia, el problema cabdal és l'idioma. Els alsacions ignoren, o coneixen molt deficientment, la llengua francesa. Penseu, doncs, en quin pla d'inferioritat no són col·locats, sotmetent-los al mateix règim que les altres comarques franceses. Quants i quants obstacles! Quantes desatencions forçoses!

L'únic camí raonable és concedir a Alsàcia una autonomia completa; donar-li una administració diferent, en la qual el seu idioma tingui categoria d'idioma oficial. Cal comprendre que la seva història, la seva evolució, les seves costums, divergeixen de les de la nació francesa.

Amb tot, no tothom ho comprèn així. I davant d'aquestes divergències hi ha qui vol impedir cap concessió, cercant, per tots els mitjans possibles, una assimilació absoluta. El temps dirà, però.

La vida es quelcom més que un paisatge

Tot sovint hom oposa la literatura a la vida. Són dos termes, tanmateix, que no haurien mai de divergir. La literatura necessita sempre un batec vital per a no esdevenir una cosa encarcerada i estúpida. I, per altra part, ¿hi ha res a la vida que no tingui la seva emoció, la seva poesia? Literatura i vida, bé en la realitat, bé en l'artifici, han d'ésser sempre reflex l'una de l'altra.

¿Quants poetes no han deplorat la lletor de les fàbriques trepidants, sobretot quan estan col·locades al bell mig d'un paisatge elegant, les fines línies del qual resten llavors malmeses? Fins un esperit tot claredat, com Anatole France, no podia veure una d'aquestes altes agulles fumjants, sense pensar "en la infalible lletgesa de les edats democràtiques."

Ploren, aquests poetes, els temps idíllics del passat... ¿Quins són, però, aquests temps? No ho saben. Un qualsevol: indeterminat, llunyà, boirós. Per a l'home que no pot resistir la cruesa de la realitat, la força d'allò que és viu i es i transforma i avança, qualsevol temps passat fou millor que el present.

¿Però és que no hi havia fàbriques — un molí, una premsa d'oli... — en els temps antics? Tal volta el que els inquieta és el fum de les xemeneies, el fum que enfosqueix el cel i entristeix el paisatge. Però, així i tot, quin alt simbolisme no pren en recordar-nos que allí dins, unes vides obscures, penosament treballen!

Per què hem de disfressar la vida? Es equitatiu i saludable que aquestes formes brutals i agressives adverteixin als dilectants i benaurats — els insubstancials, potser — que no tot, en aquest món, són decoracions pintoresques.

AQUEST NUMERO HA ESTAT

VISAT PER LA

CENSURA GOVERNATIVA

Notes marginals

No hi ha més història digna d'atenció que la història dels pobles lliures. La història dels pobles submisos al despotisme no és res més que un recull d'anècdotes.

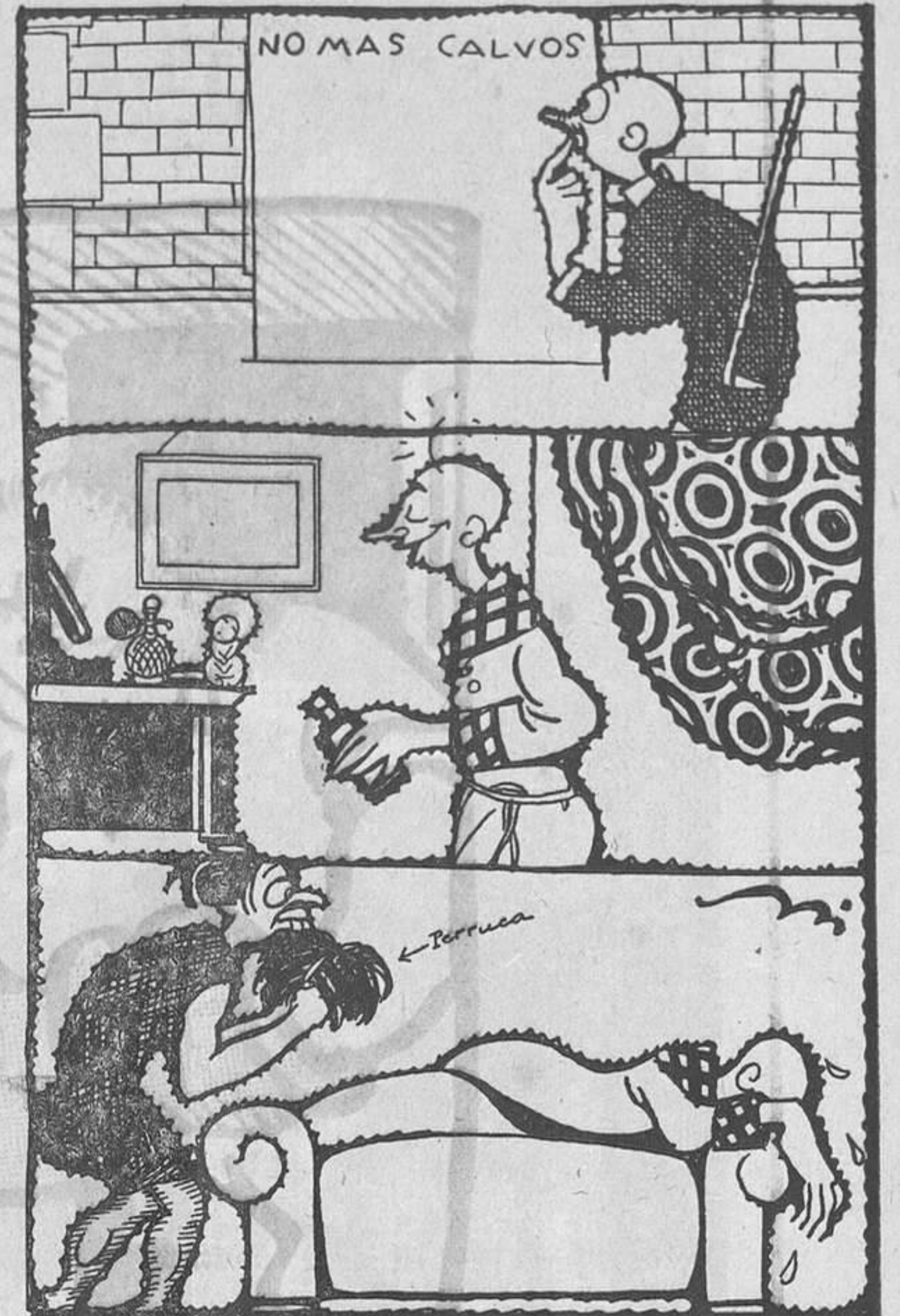
L'obra infinitament complexa de Tolstoi va ésser, malgrat tot, un dels fomentos espirituals més formidables de la revolució del poble rus: fa talment l'efecte de què el règim tsarista va quedar aixafat sota la seva força.

"Tolstoi — digué Jaurès — ens mena a contemplar el cel sembrat d'estrelles, a retrobar el sentit de la simplicitat, de la germanor, de la vida profunda i misteriosa."

"Un vell que diu mendites — observava agudament l'autor de "Guerra i Pau" — és com un ric que pren el que no és seu."

"Manco gairebé completament de cultura — confessava amb excessiva modestia i notòria injustícia el mateix autor —: El poc que sé — afegia — ho he après quasi bé tot sol, mitjançant lectures algun cop esgarrriades, sense mètode, sense enllaç, sense sistema i, a la fi, és ben poca cosa."

Aquest gran autodidacte és, tanmateix, una de les coses més grans, més imposants d'aquest món. La seva curiositat incansable va donar-li coneixements que mai no hauria albirat en els límits sempre estrets d'una Universitat. Dominava, a més a més, un grapat de llengües. I el seu esperit, que no havia estat torturat per disciplines enutjoses servà, fins l'edat més avançada, una frescor i un entusiasme extraordinaris, conservant sempre, també, el mateix zel admirable, el mateix ardor, la mateixa tenacitat per a il·lustrar el poble. La seva mentalitat tenia horitzons tan amples, tan lluminosos que, en esguardar-los, ens enlluernen i ens fan rodar el cap.

LES TRES VIRTUTS

Fe, Esperança i Caritat.

Uzoudun ha estat desqualificat a Nordamèrica amb motiu del darrer combat hagut amb un boxador de Xicago, anomenat Peterson.

Sembla que la causa de la sanció aplicada al llenyataire de Régil ha estat no tenir prou paciència, car després d'haver fet caure el seu adversari una vegada i deixar-lo mig estabornit, no va donar-li temps d'alçar-se del tot i li va col·locar un altre directe que el va deixar K. O.

Uzoudun, en aquest cas, va ésser el que els castellans en diuen un "madrugón" i no es va recordar d'aquell proverbi també castellà que diu:

"No por mucho madrugar, amanece más temprano."

A Badalona fou detinguda per la policia una dona que es guanyava la vida fent d'endevina-dora.

Hom diu que el pervenir no guardava cap secret per la pitonisa badalonina, car mitjançant unes pessetes predia tots els esdeveniments futurs.

Tot i amb tot, no devia tenir massa perfeccionat el seu sistema, per quant no va saber endevinar l'únic que podia interessar-li, ço és: que la policia l'anava a engarjoliar. Es ben cert que el sabater va amb espartenyas.

Els legitimistes portuguesos han celebrat una reunió a París, i han pres l'acord d'aconsellar a llur Príncep que no abandoni els seus drets a la Corona de Portugal. Que és com haver-li dit: "Poseu-vos tranquil i feu-vos retratar".

Al restaurant Martín — que anomenem, no per fer-li reclam, sinó per donar idea de què no es tracta de "Cà'l Afarta Pobres" — es va celebrar un àpat a honor dels mestres d'estudi darrerament jubilats.

Si els antics mestres de minyons, tan típics com a personificadors de la fam nacional, haguessin aixecat el cap, en contemplar els seus col·legues d'avui reunits al voltant d'una taula tan ben proveïda, s'haurien tornat a morir... d'enveja.

Acaba d'ésser lliurat a la Premsa internacional un recull de documents relatius al famós

GUERRA ALS QUE VOLEN COBRAR

—M'han dit segon pis, quarta porta.
 —Sí? Doncs, miri'm bé.
 —No, ja el veig bé. Em sembla que m'he equivocat.

L'AMBAIXADA DE L'HIVERN

—Hi som representades totes les classes socials de la temporada.

Pacte Naval franco-anglès, del qual recull en diuen "Libre blanc".
 Deu ésser blanc per fora, car el seu interior segurament conté documents de tots colors; principalment vermells, que és el color del foc i de la sang.

El rei de l'Afganistan s'ha proposat introduir al seu país els costums europeus, mes topa amb grans resistències que procura vèncer amb la ajuda d'eines tan civilitzades com són canons i metralladores.
 No podem, doncs, dubtar de les seves bones intencions.

Ha mort el botxi de Burgos, el qual havia practicat unes seixanta execucions de la pena capital.
 Heus aci una bona ocasió perquè sollicitin la plaça tots aquells amants de l'orde que sempre troben que la justícia en fa poc.

Els partidaris del "Barça" deuen estar desconhortats.
 No n'hi havia prou amb haver sofert una vergonyosa derrota jugant amb l'"Espanyol", que s'hi afegeix una penyora de 1.000 pessetes imposada al Club campió per la Federació Catalana.
 Es ben veritat que les desgràcies mai no venen soles.

Una senyoreta, que cal suposar molt gentil i intel·ligent, se'ns queixa d'un "Repic" publicat la setmana passada, en el qual comentàvem, sense cap malícia, l'organització d'un "Club Femení d'Esports".

Ens diu que, ultra llurs aficions esportives, tant ella com les seves companyes, són aptes per a confeccionar un bon arròs.
 Si això és cert, comptin amb tota la nostra simpatia, perquè precisament l'arròs és una de les nostres debilitats gastronòmiques: sobretot si és amb llagostins i pollastre; no ho perdin de vista.

ADVERTIMENT.—Ens és gairebé impossible contestar i regraciar, un per un, a tots els que ens han enviat articles i poesies necrològiques, amb motiu del dolorós traspàs d'Ignasi Iglesias. Altrament, en moltes d'aquestes composicions hi ha més llàgrimes, més dolor, que idees. Per això, sentint-ho molt, ens vèrem privats de publicar-ne la majoria I, tanmateix, ens cal convenir que, sigui escàs o sigui nul·l llur valor literari, elles formen potser la corona de flors més sinceres que Catalunya deixa sobre la tomba del gloriós traspàs. Són el plor i les llàgrimes del poble.

S. del C.: Tenim dues composicions vostres. Una d'elles és, evidentment, massa llarga. Si ens és possible, ja la destinarem a l'objecte que ens dieu. L'altra queda en cartera. Hi ha sentiment. Però, que deficient és la vostra prosa! Penseu que l'únic mestre veritable per al que escriviu, és la lectura.

Ll. R. C.: Anirà. Però, ¿per què escriviu sempre "ço", en comptes d'"això" i "sisquie-ra" — que no és català — en comptes de "tan sols" o de "solament"?

Barrabàs: Arribat amb retard.
 E. de V.: Anirà.
 J. E. (R. de R.): ¡El vostre article ja s'ha publicat.

J. C. G.: Ja comprendreu, després del que diem en l'advertiment general, que ens és impossible complaure-us. Són a dotzenes les lletres com les vostres que hem rebut i els que ens demanen el mateix favor.

B. M.: La idea està bé, però la prosa és tan incorrecta!...

J. S. El mateix us diem.